

РЕШЕНИЕ

№ 2973

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря МАРИЯ Т. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20231110142365 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по предявен от (фирма) против (фирма) осъдителен иск с правно основание чл. 411, ал.1 КЗ за сумата в размер на 700,68 лева, представляваща непогасена част от регресно вземане за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 7353,50 лева за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 17.09.2022 г. в гр. ***** преди светофара на ул. ***** между моторно превозно средство марка „*** с рег. № ***** и лек автомобил марка ***** с рег. № ***** ведно със законна лихва от подаване на исковата молба на 28.07.2023 г. до погасяване на вземането. Направено е искане сторените от ищеца съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва предявения иск. В подадения отговор са изложени съображения, че ответното дружество е заплатило по процесната щета сумата в размер на 6652,82 лева, която съответства на действителната стойност на вредите настъпили в причинна връзка с осъществяване на механизма на процесното произшествие по лек автомобил *****. По изложените доводи е направено искане предявената исковата претенция да бъде отхвърлена и сторените от ответника съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ищеца.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

Предявен е иск за заплащане на сума, претендирана срещу ответника в качеството му на застраховател на лице, причинило увреждане на имущество на застрахован при ищеца по договор за имуществена застраховка. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът изпълнил своите задължения на застраховател по имуществена застраховка, поради което встъпил в правата на увреденото лице против носещият договорна отговорност въз основа на валидно възникнало застрахователно правоотношение с причинителя на увреждането.

Съгласно [чл. 411, ал. 1 КЗ](#), в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка

встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“.

Разпоредбата на чл. 412, ал. 1 КЗ урежда регресното право на застрахователя по имуществена застраховка да претендира платеното от третото лице, което е причинило повреда на застрахованата вещ или от неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Застрахователят, който е платил обезщетение, встъпва в правата, които застрахованият има срещу третото лице или неговия застраховател.

Видно от законовата разпоредба предпоставките за предвидената суброгация са: наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на моторно превозно средство, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер, не по-голям от действителните вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказването на правопораждащите факти е в тежест на ищеца.

Страните не спорят, че на 17.09.2022 г. в гр. ***** преди светофара на ул. ***** между моторно превозно средство марка „*** с рег. № ***** и лек автомобил марка ***** с рег. № ***** възникнало пътнотранспортно произшествие, за което бил съставен двустранен констативен протокол от участниците в инцидента, че инцидентът възникнал по вина на водача на моторно превозно средство марка „***, който бил във валидно облигационно правоотношение с ответника по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като в резултат на пътния инцидент бил увреден лек автомобил марка ***** , който бил предмет на валидна застраховка „Каско“ при ищцовото дружество, че ищецът заплатил сумата в размер на 7353,50 лева застрахователно обезщетение, както и че ответникът заплатил на ищеца преди предявяване на иска сумата в размер на 6652,82 лева.

Спорният по делото въпрос е какъв е размера на вредите, причинени на застрахования при ищеца лек автомобил, възникнали вследствие на процесното пътнотранспортно произшествие, респ. в какъв размер в полза на ищеца е възникнало регресно вземане срещу ответника. Съгласно формирана непротиворечива съдебна практика при действието на отменения Кодекс на застраховането, която запазва своята актуалност и при действащата нормативна уредба, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства /в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО, Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО/. Застрахователното обезщетение, което се дължи от застрахователя е равно на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие. Обезщетението не може да надвишава възстановителната стойност на имуществото при частична увреда. Възстановителната стойност е стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, изработка, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Съгласно формираната практика на въззивната инстанция намерила израз в Решение № 267127/22.12.2021 г. по в. гр. д. № 11692/2020 г. по описа на СГС, Решение № 265202/03.08.2021 г. по в. гр. д. № 5182/2020 г. по описа на СГС и др. обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка „Каско“ /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на

действително платената сума. Ето защо следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи в какъв размер е възникнал регресният дълг. Съдът намира, че размерът на обезщетението следва да бъде определен на база средни пазарни цени към датата на пътнотранспортното произшествие. Изчислението на необходимите разходи за възстановяване на вещта по средни пазарни цени е обективният критерий за действително причинените вреди, тъй като определената по този начин стойност е посочена на база проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на които оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и алтернативни доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти.

От приетото по делото заключение по допусната съдебно-автотехническа експертиза, което съдът цени като безпристрастно, обективно и компетентно дадено, се установява, че щетите върху увредения автомобил се намират в пряка причинно-следствена връзка с процесното пътнотранспортно произшествие. Вещото лице разяснява, че стойността необходима за възстановяване на процесното моторно-превозно средство към датата на пътния инцидент изчислена на база средни пазарни цени възлиза на 7006,20 лева.

Предвид изложеното при съобразяване на извършеното от ответника извънсъдебно плащане предявеният осъдителен иск се явява основателен за сумата в размер на 353,38 лева, като следва да бъде отхвърлен като неоснователен за разликата до пълния размер от 700,68 лева. Ищецът не претендира заплащане на ликвидационни разноски по обработка на щета, поради което такива не му се следват.

С оглед изхода от спора на всяка от страните се следват разноски съразмерно на уважената, респ. отхвърлена част от исковата претенция. Ищецът е сторил разноски в размер общо на 500 лева, от които 50 лева внесена държавна такса, 350 лева депозит по допусната автотехническа експертиза и 100 лева юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като по съразмерност в тежест на ответника следва да бъде възложена сумата в размер на 250 лева. Направените от ответника разноски възлизат на 150 лева, от които 50 лева депозит по допусната автотехническа експертиза и 100 лева юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, като по съразмерност в тежест на ищеца следва да бъде възложено да заплати сумата в размер на 75 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА (фирма) със седалище и адрес на управление в гр. *****, да заплати на (фирма), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, на основание чл. 411, ал. 1 КЗ, сумата в размер на 353,38 лева, представляваща непогасена част от регресно вземане за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 7353,50 лева за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 17.09.2022 г. в гр. ***** преди светофара на ул. **** между моторно превозно средство марка „*** с рег. № **** и лек автомобил марка **** с рег. № **** ведно със законна лихва от подаване на исковата молба на 28.07.2023 г. до погасяване на вземането, КАТО ОТХВЪРЛЯ предявеният иск за разликата над уважената част от 353,38 лева до пълния предявен размер от 700,68 лева.

ОСЪЖДА (фирма) със седалище и адрес на управление в гр. *****, да заплати на (фирма), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. **** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 250 лева, представляваща сторени по делото разноски.

ОСЪЖДА (фирма), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. ***** против (фирма) със седалище и адрес на управление в гр. ***** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата в размер на 75 лева, представляваща сторени по делото съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____